

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/119/2016
Identifikačné číslo spisu:	8712212812
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8712212812.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom vo X., zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanému FINCHEM, a.s., so sídlom vo Svite, Štúrova 101, IČO: 31 729 118, zastúpenému advokátom Mgr. Štefanom Šalkovským, so sídlom vo Svite, Štúrova 101, o zaplatenie 14 167,77 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17 Cpr 21/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. januára 2016 sp. zn. 19 CoPr 1/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 29. októbra 2014 č. k. 17 Cpr 21/2012-142 na základe späťvzatia zastavil konanie voči žalovanému CHEMOSVIT CHEDOS, s.r.o. (pôvodne žalovaný 2/) a o zaplatenie sumy 7 020,74 eura s 9 % - ným p. a. úrokom z omeškania od 25.9.2012 do zaplatenia. Žalovanému FINCHEM, a.s. (pôvodne žalovaný 1/) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7 147,03 eura s 9 % - ným p. a. úrokom z omeškania od 25.9.2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd vyhodnotil žalobu žalobcu po čiastočnom späťvzatí za dôvodnú. Považoval za nesporné, že žalobca od 1. októbra 2005 pracoval u právneho predchodcu žalovaného, t. j. spoločnosti CHEDOS a.s., IČO: 31 677 339, ktorá po začatí konania zanikla zlúčením so spoločnosťou žalovaného, ktorý sa v zmysle § 107 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku stal právnym nástupcom spoločnosti CHEDOS a.s., IČO: 31 677 339, pričom táto skutočnosť vyplývala aj z obchodného registra. Predmetom konania bol nárok na náhradu mzdy za obdobie od októbra 2009 titulom nočnej práce žalobcu a práce nadčas. Žalovaný v priebehu konania uznal nárok na zaplatenie sumy 157,92 eura titulom nočnej práce v rozsahu 346,45 hodín. Sporným v konaní bol výkon práce žalobcu nadčas, pričom okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobca tento nárok preukázal výpočtom náhrady mzdy za prácu nadčas spracovaným spoločnosťou

EKOJEN s.r.o., ktorý vychádzal zo záznamov o prevádzke vozidla predložených žalovaným. V konaní bolo sporným, aký dôkaz preukazuje objem odpracovaných hodín žalobcom, pričom podľa žalobcu bolo rozhodujúcim kritériom záznam o prevádzke vozidla, podľa žalovaného výstup z tachografu. Súd prvej inštalácie sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že záznam z tachografu je rozhodujúcim pre posúdenie objemu práce vodiča vozidla. Podľa názoru okresného súdu pre posúdenie objemu práce vodiča možno vychádzať z predložených záznamov o prevádzke vozidla, ktoré boli vypisované vodičom, avšak kontrolované nadriadeným, ktorý mal možnosť správnosť údajov overiť a následne ich potvrdiť podpisom. V zázname o prevádzke vozidla čas práce vodiča možno rozčleniť na jazdu; naloženie, vyloženie tovaru; technické závady; čakanie; colné odbavenie. Tachograf zaznamenáva jazdu; inú prácu; pohotovosť; odpočinok. Okresný súd na priznanie nároku aplikoval zákon č. 462/2007 Z.z. a subsidiárne Zákonník práce, pričom poukázal, že na tachografe sa každé zastavenie vozidla zobrazí ako odpočinok, hoci odpočinok vodič nemá (zastavenie na ceste vzhľadom na dopravné značenie, preplnené cesty). Výkon práce vodiča preto nebolo objektívne možné vyčísliť podľa výstupu z tachografu. Navyše v konaní bolo preukázané, že žalobca pre dodržiavanie zásad povinného odpočinku vodiča niekedy v čase nakládky a vykládky použil režim odpočinok. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že tachograf je podstatný pre posúdenie objemu práce vodiča, uvedené nevyplyva z obsahu Nariadenia Rady EHS č. 3821/85; zmyslom nariadenia je bezpečnosť jazd vodičov. Údaje zistené zo záznamov o prevádzke vozidla korešpondujú s ustanovením § 8 ods. 3 zákona č. 462/2007 Z.z. Bolo nepochybné, že vodič vykonával prácu i keď vozidlo bolo v stoji, napr. rešpektujúc svetelné znamenie na križovatke; i keď vykonával nakládku a vykládku. Skutočnosť tvrdená žalovaným, že v prípade uznania nároku žalobcu za prácu nadčas by došlo k porušeniu Nariadenia ES najmä č. 561/2006, ktoré stanovuje pravidlá - o časoch jazdy, prestávkach a dobách odpočinku vodičov, nie je dôvodom, aby súd nepriznal žalobcovi právo na zaplatenie mzdy za prácu nadčas skutočne žalobcom vykonanú. Pokiaľ žalovaný poukazoval na ustanovenie § 4 ods. 7 zákona č. 462/2007 Z.z. okresný súd dodal, že ustanovenie upravuje výkon práce počas pracovnej pohotovosti, pričom žalobca v konaní neuplatnil nárok za prácu nadčas vykonanú počas pracovnej pohotovosti, počas ktorej zamestnanec nie je v práci, ale v prípade potreby je dosiahnuteľný. Žalovaný v konaní nenamietal výšku mzdy za prácu nadčas, nepredložil na preukázanie svojich tvrdení výpočet rozsahu práce nadčas realizovanej žalobcom, predložil iba záznam z tachografu. Žalovaný nespochybnil špecifikáciu nároku predloženého žalobcom, preto na odstránenie rozporov nebolo dôvodné nariadenie znaleckého dokazovania. Súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným, keď tieto považoval za neúčelné a nevhodné. Pre právne posúdenie veci okresný súd nepotreboval vypočítať zamestnanca Inšpektorátu práce, osobu zo spoločnosti EKOJEN s.r.o., k spôsobu výpočtu práce nadčas, keď jej výška nebola sporná, ani p. D., aby sa vyjadrila, či záznamy o prevádzke vozidla sú podkladom pre výpočet mzdy vodiča. Uvedenú otázku súd posúdil sám. Výrok o trovách súd odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. s aplikáciou ustanovenia § 150 O.s.p.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 19. januára 2016 sp. zn. 19 CoPr 1/2015 potvrdil rozsudok v napadnutých častiach, t. j. vo výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 7 147,03 eura s príslušenstvom a o trovách konania, a zároveň účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštalácie v napadnutom rozsahu. Mal za to, že súd prvej inštalácie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, z čoho vyvodil správne právne závery. Ani v priebehu odvolacieho konania a na týchto skutkových a právnych záveroch nič nezmenilo. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že rozsah žalobcom vykonanej práce nadčas nemožno odvodzovať iba z údajov tachografu. Súd prvej inštalácie správne ustálil rozsah žalobcom vykonanej práce nadčas za roky 2009 - 2012 podľa prepočtov zrealizovaných spoločnosťou EKOJEN s.r.o. na základe listín predložených žalovaným, o správnosti ktorých nemal pochybnosti ani odvolací súd. Aj keď údaje do záznamov zapisoval sám žalobca ako vodič, tieto podliehali kontrole zo strany pracovníkov žalovaného. Doba vykonávania činnosti tvorí pracovný čas žalobcu a to v zmysle § 8 zákona č. 462/2007 Z.z. o organizácii pracovného času v doprave. Za nedôvodnú odvolací súd považoval námietku žalovaného o porušení zákona č. 462/2007 Z.z. o maximálnom pracovnom čase, prestávkach v práci a čase pracovnej pohotovosti. Ani porušenie uvedeného zákona nemôže mať za následok stratu nároku na mzdu za prácu nadčas vykonanú žalobcom. Odvolací súd rovnako ani tvrdenie žalovaného o porušení ustanovení § 100 a § 157 ods. 2 O.s.p. súdom prvej inštalácie v predmetnom spore nepovažoval za určujúce. Ustanovenie § 100 ods. 1 O.s.p. dáva súdu možnosť, nie povinnosť

účastníkom konania uviesť, ako sa súdu javí právne posúdenie veci. Rovnako vyhodnotil ako nedôvodnú odvoláciu námietku týkajúcu sa inej vady podľa § 157 ods. 2 O.s.p. o nedostatočnom odôvodnení rozsudku. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Odvolací súd považoval za správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách, keďže bolo nepochybné, že žalobca bol úspešný v rozsahu na 50 %, nakoľko späťvzatie žaloby o 7 020,74 eura s príslušenstvom je necelých 50 % k priznanej sume 7 147,03 eura s príslušenstvom. Odvolacia námietka týmto smerom zo strany žalobcu, že bolo namieste aplikovať ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p. neobstoí, lebo nie je možné súhlasiť s tvrdením, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Aj keď ustálenie nároku žalobcu bolo zrealizované spoločnosťou EKOJEN s.r.o., na základe listín predložených žalovaným, neznamená to, že nárok žalobca nemohol ustáliť sám. Navyše, žalobca svoju žalobu vzal späť v rozsahu skoro 50 % z pôvodne uplatnenej sumy. O trovách konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 222 ods. 4 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p., keď v konaní došlo k vadám, konkrétne nebolo riadne vykonané dokazovania dôkaznými prostriedkami, ktorými možno zistiť stav veci; tiež rozsudok považoval za nesprávny, nedostatočne odôvodnený (nepreskúmateľný). Žalovaný v dovolaní poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako i rozhodnutia Ústavného súdu SR, z ktorých vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy ako i právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia. Dovolateľ postup okresného a odvolacieho súdu považoval za neústavný, pretože si vytvorili nezákonnú klasifikáciu dôkazov a ide o prípad tzv. súhrnného zistenia, kedy skutkový stav zisťoval na základe záznamov o prevádzke vozidla bez toho, aby uviedol akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, t. j. ako vyhodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Súdy nesprávne realizovali dôkazné konanie, keď záznam o prevádzke vozidla nemal relevantnú súvislosť s predmetom konania a skutkové a právne závery oboch súdov sú svojvoľné, neudržateľné a sú prijaté v zrejmom omyle, popierajúce zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Za porušenie základných práv a slobôd dovolateľ považoval súdom opomenuté dôkazy, predovšetkým záznamové listy z tachografu, ktoré súd prvej inštancie a odvolací súd nechali bez povšimnutia a s otázkou evidencie pracovného času sa nezaoberali. Podľa tvrdenia dovolateľa bez povšimnutia zostali aj listinné dôkazy ním predložené a to pracovná a kolektívna zmluva, pracovný poriadok, smernica o odmeňovaní, ako i dôkaz vykonaný výpoveďou svedka G. T., riaditeľa žalovaného a G. G., manažéra cestnej dopravy. Zároveň uviedol, že súdy neprihliadli k výpovedi žalobcu na pojednávaní konanom dňa 25.6.2013, z ktorej bolo zrejmé, že žalobca vedel o používaní „stazky“ v súvislosti s pracovnou cestou a vedel, že k preukázaniu denného výkonu jeho práce slúži tachograf. Nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vzhľadom dovolateľ aj v tom, že odmietol vykonať opakované návrhy na vykonanie dokazovania výsluchom pracovníka Inšpektorátu práce, výsluchom pracovníka účtovnej firmy k vierohodnosti predloženého výpočtu mzdy, výpoveďou svedka B. D.. V neposlednom rade dovolateľ poukázal na to, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Absencia náležitého odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu rezonuje najmä v prípade odpovedí na otázky odchyľnej úpravy vykonanej zákonom č. 462/2007 Z.z. týkajúcej sa evidencie pracovného času zamestnávateľom a spolupôsobenia mobilného zamestnanca pri jeho evidencii podľa nariadenia (EHS) č. 3821/85; splnenia zákonných znakov práce nad určený týždenný pracovný čas u mobilného zamestnanca, ktoré nezdôvodnil zo všetkých hľadísk, ktoré v danej situácii prichádzali do úvahy. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na súd prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta

prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c) CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1063 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O.s.p.“), ktorý bol zrušený CSP, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Žalovaný dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a) až g) O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a) až e) a g) O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

10. Žalovaný v dovolacom konaní namietal procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p., teda odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré spájal s nevykonaním riadneho dokazovania dôkaznými prostriedkami, a k o i nesprávnym, nedostatočne odôvodneným rozhodnutím (nepreskúmateľným).

11. Dovolací súd uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

12. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým bolo možné - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádzal z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravoval podmienky, za ktorých bolo dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

13. Na nedôvodné námietky dovolateľa týkajúce sa vykonaného dokazovania, ako i hodnotenia jednotlivých dôkazov tak súdom prvej inštancie, ako i odvolacím súdom, najvyšší súd uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. (viď rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

14. Na námietku dovolateľa týkajúcu sa nedostatku odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu najvyšší súd dáva do pozornosti, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje

zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

15. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorý spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré s a svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

16. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. V prejednávanej veci odvolací súd poukázal na presvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazoval, pričom na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného. Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. tak z formálneho, ako aj z obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené, či nepreskúmateľné. Skutočnosť, že žalovaný má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ s a s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. S poukazom na vyššie uvedené prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu. (mutatis mutandis aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 106/2016).

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.